

Venceslav:

Pesem vrtnarjev.

Jesen zacvetela je v naših ljudeh.
Vse ure zorijo v poslednji večer.
Ugasla je pesem, umolknil je smeh —
Po cesti potujeta smrt in prepir.

Povsod so mrakovi. Le v mladih zemljah
vsak ort je prečudno lepo razcveten.
Bog je šel mimo z mladostjo v rokah,
od njenega vrisanja ort je zelen.

Čuj, ali si stopil v resnoben večer
in nič več ne poješ in vriskaš, moj brat?
O vstani, prepevaj, noči ni nikjer,
Saj vedno spovrača jesen se v pomlad.

Drevesa ne zruši vsak žalosten puh,
v globoko zemljo korenina hiti.
Kdor je ves božji in dober kot kruh,
lahko v jeseni cvete in zori.

O bratci, bodimo tako, kot Bog hoče:
zarijmo se v zemljo kot zlata drevesa,
razpnimo roke kakor veje pojoče
in rastimo, rastimo v božja nebesa!

Udari, udari, zavriskaj, zapoj,
vse sive megle z mlado roko razbij,
vsem črnim potém napopejmo trd boj —
mi nočemo pustih jesenskih noči!

Danilo Gorinšek:

Mrak.

Most lesen, sred njega križ,
mlad fantič na mostu joče,
gosta tema je pred njim —
mu tam umrl je v mestu oče.

A za njim v prej belo vas
mrak je pal, da stiska dušo:
tamkaj pa pogrebci mu
mater djali so pod črno rušo.

Mrak za njim, tema pred njim —
mladi fant v temo se joče.
Nad vrhovi dan žari —
tam bedí nad njim Bog Oče.